

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **L. J.**, zast. JUDr. Františkem Váchou, advokátem, se sídlem AK Zenklova 486/8, Praha 8, na adrese Mazurská 526/21, Praha 8, proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2012, č. j. 2143 + 2144/12/Mi, sp. zn. 1912002321, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 7. 11. 2013, č. j. 11 Ad 8/2013 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupce stěžovatele, JUDr. Františka Váchy, advokáta, **se u r č u j e** částkou 2.600 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba ze dne 28. 4. 2013, směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, č. j. 2143 + 2144/12/Mi, sp. zn. 1912002321. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeny platební výměry, které byly vydány Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR, regionální pobočkou - Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, dne 21. 2. 2012, č. 4241200090 a č. 2141200620, jimiž byla žalobci uložena povinnost uhradit dlužné pojistné ve výši 5.300 Kč a penále ve výši 3.147 Kč.

Městský soud v Praze v napadeném usnesení uvedl, že žaloba byla podána opožděně. Soud posuzoval včasnost podání žaloby jednak ve spojení s příloženým usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8, ze dne 12. 4. 2013, č. j. 0NC 1122/2012-10, a dále ve spojení s příloženým

podáním ze dne 5. 11. 2012, adresovaným sice Městskému soudu v Praze, avšak s odkazem na sp.zn. 27 C 125/2012.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 12. 4. 2013, č. j. 0NC 1122/2012 - 10, bylo zastaveno řízení o žalobě žalobce proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012 s odůvodněním, že jde o žalobu, která spadá do rozhodování ve správním soudnictví. V tomto usnesení byl žalobce současně poučen, že za podmínek upravených zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) může podat žalobu ve správním soudnictví u příslušného Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení s tím, že v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. U obvodního soudu pro Prahu 8 se jednalo o žalobu ze dne 28. 8. 2012, předanou k poštovní přepravě dne 3. 9. 2012. Usnesení ze dne 12. 4. 2013 o zastavení řízení před Obvodním soudem pro Prahu 8 v předmětné věci nabylo právní moci dne 3. 5. 2013. Téhož dne byla žalobcem podána žaloba ze dne 28. 4. 2013, která je předmětem nynějšího přezkumného řízení.

Městský soud podanou žalobu posuzoval z pohledu dodržení lhůt předepsaných § 72 s. ř. s., a zjistil, že jemu podaná žaloba ze dne 28. 4. 2013 byla podána v rámci jednoměsíční lhůty od právní moci usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 o zastavení řízení o jemu podané žalobě (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), avšak Obvodnímu soudu pro Prahu 8 žaloba nebyla podána v rámci předepsané dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalované (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

S ohledem na skutečnost, že žalobce k žalobě ze dne 28. 4. 2013 připojil také podání, ze dne 5. 11. 2012, které bylo sice adresováno Městskému soudu, ale s odkazem na spisovou značku Obvodního soudu pro Prahu 8, městský soud si vyžádal jeho spis sp. zn. 27 C 125/2012. Z jeho obsahu potom vyplynulo, že žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2012 k Obvodnímu soudu pro Prahu 8 také žalobu, kterou datoval dnem 30. 5. 2012 a soudu byla doručena 22. 6. 2012. O této žalobě Obvodní soud pro Prahu 8 rozhodl usnesením ze dne 23. 10. 2012, č. j. 27 C125/2012 tak, že řízení zastavil a žalobce poučil o možnosti podat proti napadenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Toto usnesení nabylo právní moci dne 10. 11. 2012, žaloba proti němu však byla ze dne 28. 4. 2013, a podána soudu byla až 3. 5. 2013.

Městský soud takto zjistil a vyhodnotil, že tato žaloba byla k Obvodnímu soudu pro Prahu 8 sice podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), avšak ke správnímu soudu byla tato žaloba podána až po uplynutí jednoho měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení (§ 72 odst. 3 s. ř. s.).

Proto ani na základě spisu sp. zn. 27 C 125/2012 nebylo možno učinit závěr, že by žaloba ze dne 28. 4. 2013 byla proti napadenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podána včas. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu ze dne 28. 4. 2013, podanou proti napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, nyní napadeným usnesením ze dne 7. 11. 2013 odmítl jako opožděnou.

Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, ve které uvádí, že žaloba, kterou se již dva až tři roky domáhá spravedlivého řešení, nebyla úmyslně projednána všemi stranami, jež mohou rozhodnout ve věci od začátku vedení dané právní věci. Obracel se na VZP ČR, Obvodní soud pro Prahu 8, a dále na Městský soud v Praze, přičemž podle jeho názoru VZP ČR měla přes svoje odmítavé stanovisko právní věc postoupit sama příslušnému soudu a nečekat, až to učiní stěžovatel.

pokračování

Městský soud místo toho hledal časové prodlevy, aby kauzu nemusel řešit. Stěžovatel se současně vyjadřuje k poměrům v České republice a požaduje právní, mravní a humánní vyřešení jeho žaloby. V doplnění kasační stížnosti ustanoveným zástupcem potom stěžovatel dodává, že lhůtu pro podání žaloby nezmeškal. Žalobu proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 12. 4. 2012 podal Městskému soudu v Praze dne 3. 5. 2013, tedy v zákonné lhůtě a včas. Je toho názoru, že Městský soud v Praze svým posouzením běhu lhůt k podání správní žaloby před tím podané u Obvodního soudu pro Prahu 8 ve věci sp. zn. 0Nc 1122/2012 dospěl k závěrům, které se neopírají o zákonnou úpravu. Usnesení o odmítnutí žaloby je proto nezákonné. Zdůrazňuje, že včas byla podána i žaloba u Obvodního soudu pro Prahu 8. Proto stěžovatel závěrem kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti podal na výzvu soudu svoje vyjádření žalovaný, v němž vyjevil nesouhlas s uváděnými námitkami. Zejména uvedl, že řízení proti rozhodnutí žalovaného (v tomto případě proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu VZP ČR) je řízením návrhovým a zahajuje se podáním žaloby u příslušného soudu. K podání žaloby je legitimován ten, kdo byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu. Jedinou oprávněnou osobou k podání žaloby proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu VZP ČR byl pouze sám žalobce jako účastník správního řízení, vedeného Všeobecnou zdravotní pojišťovnou. Žalovaný se dále ztotožnil se s právním názorem městského soudu stran posouzení otázky včasnosti podání žaloby z pohledu § 72 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal.

Důvodem kasační stížnosti byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že Městský soud v Praze svým posouzením běhu lhůt k podání správní žaloby před tím podané u Obvodního soudu pro Prahu 8 ve věci sp. zn. 0Nc 1122/2012 dospěl k závěrům, které se neopírají o zákonnou úpravu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že po přezkoumání věci dospěl k závěru, že zrušení rozhodnutí Městského soudu nepřichází v úvahu, jelikož jeho výrok o opožděném podání žaloby je správný.

V souzené věci vydal žalovaný své rozhodnutí dne 25. 4. 2012, stěžovateli bylo podle údajů obsažených ve spisu doručeno dne 30. 5. 2012. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí z hlediska lhůt pro podání správní žaloby nepodléhá žádnému zvláštnímu režimu. Žaloba tedy měla být s ohledem na citované zákonné ustanovení s. ř. s. podána nejpozději dne 30. 7. 2012, aby lhůta pro její podání byla zachována. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Stěžovatel žalobu ze dne 28. 8. 2012 podal dne 3. 9. 2012, a to u Obvodního soudu pro Prahu 8. Tento soud poté usnesením 12. 4. 2013, č. j. 0NC 1122/2012-10, v souladu s § 104b odst. 1 o. s. ř. řízení zastavil, neboť se jednalo o věc, kterou měl rozhodnout soud ve správním soudnictví. Soud současně stěžovatele poučil o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí podat správní žalobu k věcně a místně příslušnému soudu rozhodujícímu věci správního soudnictví (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). Žaloba k Městskému soudu v Praze byla podána v průběhu lhůty jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení, tato lhůta byla tedy zachována.

Při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy bylo soudem v občanském soudním řízení pravomocně rozhodnuto o zastavení řízení, je však nezbytné kromě toho, zda byla správní žaloba podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu, zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Pokud by nebyla tato zásada uplatňována, bylo by možno „zhojit“ opožděné podání podáním žaloby u nepříslušného obecného soudu a nikoliv u příslušného správního soudu. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66, www.nssoud.cz.

Odmítnutí žaloby v dané věci je správné proto, že opožděné bylo již podání žaloby k Obvodnímu soudu pro Prahu 8. Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě zastavení řízení soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení a následném podání správní žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit projednání jinak bezvadné správní žaloby, u níž došlo toliko k nesprávnému podání u nepříslušného soudu, ovšem za toho předpokladu, že ostatní podmínky pro projednání žaloby - mimo jiné i včasnost jejího podání - žalobce splnil. Jak již bylo výše uvedeno, posledním dnem pro podání žaloby v nyní posuzované věci byl den 30. 7. 2012. Žaloba však byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 8 až dne 3. 9. 2012, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, jež je stanovena v § 72 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí Městského soudu v Praze tedy bylo vydáno v souladu se zákonnou úpravou.

K námitce stěžovatele, že VZP ČR měla přes svoje odmítavé stanovisko právní věc postoupit sama příslušnému soudu a nečekat, až to učiní stěžovatel, Nejvyšší správní soud poznamenává, že s účinností od 1. 1. 2012 (novelizace provedená zákonem č. 303/2011 Sb.) žalobu s účinky pro zachování lhůty pro její podání, nelze podávat prostřednictvím správního orgánu, proti němuž rozhodnutí směřuje. Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím je rozhodnutí ze dne 25. 4. 2012, je zřejmé, že podání žaloby v dané věci mohlo dojít až po 1. 1. 2012, a nebylo ji tedy možné podat prostřednictvím žalovaného správního orgánu. Výjimkou v tomto směru jsou ve smyslu přímo použitelných předpisů práva EU toliko případy ve věcech sociálního zabezpečení, kterou však posuzovaná věc není.

pokračování

K hodnocení poměrů v České republice stěžovatelem v obsahu kasační stížnosti se Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší se vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán a soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. František Vácha, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu v celkové výši 2.600 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 1.000 Kč - § 11 odst. 1 b/ a d/ve spojení s § 9 odst. 2 v návaznosti na § 9 odst. 4 písm. d/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 300 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu